

„**T**ATI? TÁ-TÍ!“

Moje halekání se rozléhá ozvěnou mezi náhrobními kameny. Kde jenom vězí? Vážně nemám chuť stěhovat a převlíkat všechny ty postele úplně sám. Dveře naší rodinné hrobky jsou pootevřené. Neochotně je otevřu víc.

„Tatí?“ šeptám, protože nechci vzbudit žádného hosta.

„Auvajs!“ zařvu z plných plic o vteřinu později. Praštil jsem se o ostrou hranu dřevěné rakve. Proč je tady dole vždycky taková tma? Šmátrám kolem sebe. Pamatuju si, že tady stávaly jenom čtyři rakve, jak to, že tu najednou není k hnutí?

Bác!

Málem se skácím v mdlobách, protože mi někdo naprosto bez varování zasvítí do očí.

„Heřmane?“ ozve se tátův překvapený a trochu rozespálý hlas. „Co ty tady děláš?“

„Potřebuju, abys mi pomohl. Máme hosty...“

„To se rozumí, že máme hosty, Heřmane,“ přeruší mě otráveně, „provzdejeme hotel a k tomu hosté jaksi patří. Ti ovšem přes den spí ve svých kostipostelích.“ Táta si strčí baterku mezi zuby a přehodí nohu přes okraj rakve. „Lépe řečeno spali,“ syčí našťvaně, „než jsi tím řevem všechny probudil.“ Upraví si šaty a vyjde z hrobky ven. Ani za nic bych tu nezůstal sám, a tak si pospíším za ním. Jsem rád, že už zase dýchám čerstvý vzduch.

Z jednoho pootevřeného hrobu vykukne kostlivec. „Už se bude podávat jídlo?“

„Zdravíčko, Huberte!“ volá táta bodře, jako by zdravil nejlepšího přítele. „Kdepak, kamaráde, jen běžte ještě pěkně na kutě. Však uslyšíte Hermínin gong, až bude jídlo hotovo.“

„Copak bude dnes dobrého?“ zajímá se pro změnu Hubert Hubený a potlačí zívnutí.

Táta na mě tázavě koukne.

„Papruňkový guláš,“ přispěchám mu na pomoc.

„Mmm, to bude dobrota,“ vzdychne si Hubert. Zatřepotá ještě na rozloučenou chrastící rukou a zmizí zase pod zemí.

„Proč jsi přišel, Heřmane?“ ptá se táta.

„Máme hosty,“ šeptám, protože nemíním budít další kostlivce. „Tři ženy, tři muže a jednu miniaturní dámu.“ Otřesu se. „Vypadají vážně děsivě, tati. Jsou bílí jako křída a oblečení celí v černém.“

S tátou to ani nehne. „Nejsou to kostlivci?“ ptá se. Zavrtím hlavou. „Tak tedy duchové? Nebo snad bubáci?“

„Ani jedno z toho, tati. Tvrdí, že si zamluvili čtyři pokoje. S opravdovými postelemi.“

Táta se v chůzi zarazí tak nečekaně, že do něj vrazím a div, že nepřeletím přes kamenného anděla.

„Ójé!“ vyjekne a plácne se do čela. „Dočista mi to vypadlo z hlavy. Ta firma! Firma...“ Kouká na mě, jako bych mu to jméno mohl vnuknout

já. „Nemohu si vzpomenout,“ řekne nakonec trochu zkroušeně. Pak se ale vzchopí a vyjde ze hřbitova. „Byla to každopádně rodinná firma. Slaví deset let od založení.“ Teď, když se už rozpomíná, spokojeně pokyvuje. „Ano, ovšem, ta paní, Adelaida či jak.“

„Ágnes,“ napovídám. Uznale mě plácne po rameni. „To ona objednala ty pokoje, na tři noci.“ Zamračí se a podívá se mi zpříma do očí. „A v čem je přesně potíže?“

„Nemáme žádné postele, tati. My přece nenabízíme ubytování se snídaní pro normální lidi. Proto jsme takzvaně u.p.s. – ubytování pro